

RAZSTAVA ANA FRANK – ZGODBA Z GLOBOKIM SPOROČILOM ZA SEDANJOST

Dr. Tanja Pihlar

Od 21. marca do 9. maja je Gimnazija Vič gostila potujočo razstavo Ana Frank – zgodba za sedanjost. Gre za mednarodni projekt, ki ga je pripravil nizozemski muzej Hiša Ane Frank iz Amsterdama. Razstava je bila prvič predstavljena leta 1996 na Dunaju, odtlej je obiskala že več kot štirideset držav po svetu. V Slovenijo je prispela leta 2012, vendar je gostovala le na dveh šolah; leta 2014 jo je pod svoje okrilje prevzel Muzej novejšje zgodovine Slovenije, ki organizira tudi izobraževanja učencev in dijakov po šolah, ki vodijo po razstavi. Kot je povedala vodja projekta za Slovenijo Monika Montanič, je razstava doslej obiskala šest osnovnih šol in tri gimnazije; naslednja postaja je na Gimnaziji Novo mesto. V okviru projekta potekajo tudi druge dejavnosti; med drugim so v šolskem letu 2014/15 v sodelovanju s KUD Sodobnost International organizirali literarni natečaj. Povezali so se tudi z društvom *Anne Frank Verein*, ki ima svoj sedež v Avstriji, in razširili sodelovanje tudi čez mejo. Marca so skupaj z njim za dijake iz obeh držav organizirali izobraževanje v Gradcu, sredi maja pripravljajo filmsko delavnico *Free2Choose Create* v Ljubljani, septembra pa se bodo dijaki lahko udeležili delavnice *Memory Walk* v Gradcu.

Projekt temelji na medvrstniškem sodelovanju in izmenjavi znanja: razstavo vsakokrat samostojno postavijo učenci in dijaki ter tudi sami vodijo po njej. Za to vlogo se usposobijo na dvodnevni delavnici, na katerih se seznanijo s tematiko druge svetovne vojne ter z aktualnimi družbenimi problemi. Osrednji del razstave sestavljajo paneli s fotografijami in besedili, ki jih je pripravila Hiša Ane Frank in jih dijaki po svojih zamislih povežejo v zgodbo. Vsaka postavitev je edinstvena, saj razstavo dopolnijo s svojimi izdelki – plakati o dogajanju med vojno na domačih tleh, poudarek je tudi na povezavi z današnjim časom, kot je denimo navezava na problematiko beguncev.

Foto: Tanja Pihlar

Otvoritev razstave Ana Frank.

Vendar tematika razstave ni omejena le na fragmente iz dnevniških zapisov Ane Frank in tragično zgodbo njene družine, ki je v skrivališču prebila dve leti, ampak nudi vpogled v širša dogajanja med drugo svetovno vojno, vzpon nacizma, holokavst ... Njen namen je tudi seznanjati dijake s problematiko kršenja človekovih pravic in diskriminacije, razvijati občutljivost do kršitev ter odgovorno ravnanje.

Montaničeva je opozorila na to, da je bila Slovenija prva med državami, vključenimi v projekt, ki je razstavo prilagodila za slepe in slabovidne. V sodelovanju z Zvezo društev slepih in slabovidnih Slovenije so poskrbeli za to, da so besedila na panojih zapisana tudi v brajici, za obiskovalce pa je na voljo tudi maketa skrivališča. Na takšen način razvijajo učenci in dijaki empatijo do vrstnikov z okvaro vida in postanejo bolj dojemljivi za ovire, s katerimi se srečujejo v vsakdanjem življenju.

Pri projektu na Gimnaziji Vič je sodelovalo sedem dijakov iz drugega in tretjega letnika: Greta Junger, Ana Bajt, Vita Slak, Melani Mekicar, Zala Gajser, Eva Bevk in Jaša Levstek. V okviru čezmejnega sodelovanja so se prvič izobraževali skupaj s sovrstniki iz Novega mesta in sosednje Avstrije v Gradcu. Kot je povedala

Tadeja Vahtar Rudolf, profesorica zgodovine in koordinatorica projekta na Gimnaziji Vič, so se dijaki na vlogo vodičev zelo temeljito pripravili in so jo zelo zavzeto opravljali – v celoti so po njej vodili kar 67 skupin, med njimi tudi tabornike, razrede iz okoliških gimnazij in srednjih šol, pa tudi upokojence iz Doma za starejše občane Ljubljana Vič – Rudnik. Prvo vodenje so opravili že na slavnostni otvoritvi, na kateri je bil poleg drugih gostov navzoč tudi veleposlanik Kraljevine Nizozemske Bart Twaalfhoven.

Po besedah Vahtar Rudolfove je bila razstava med obiskovalci zelo dobro sprejeta: »Naši dijaki, ravnateljica in profesorji so bili navdušeni. Obiskovalce je najbolj presunil panel, kako so Nemci čistili družbo – invalide, Rome ... Niso mogli razumeti, kaj je bil razlog, da so izbrali prav te ljudi. Brez svoje krivde so bili uvrščeni v skupino ljudi, ki ni vredna preživetja.« Dijak Jaša Levstek je povedal, da je bila zanimiva izkušnja vodenje različnih starostnih skupin po razstavi, dijakinja Zala Gajser pa je svoje vtise strnila takole: »Vodenje je bilo sproščeno, ker smo vodili mi, njihovi sovrstniki. Nekateri niso bili radovedni, nekatere skupine pa so bile zelo radovedne in so postavile toliko vprašanj, da so nastale prave debate. Včasih sva se zato s sovoditeljem kar težko vrnila k rdeči niti razstave.«